

JEDNA JEDNA

Dnes by mohlo být na světě hezky.

Slunce jako velký žlutý míč by mohlo vysílat své paprsky mezi mraky, jako vaječný žloutek by mohlo zářit na jasně modré obloze a naplňovat svět pod sebou chladnými nadějemi a falešnými sliby. Mohlo by prosvěcovat milé vzpomínky a svítit na opravdové rodiny, bohaté snídaně a hory lívanců zalitých javorovým sirupem ve světě, který už neexistuje.

Anebo taky ne.

Možná je dnes pošmurno a vlhko a fouká ostrý vítr, v němž křehnou prsty dětem i dospělým. Snad padá sníh nebo prší. Nevím. Třeba mrzne nebo padají kroupy anebo se hurikán mění v tornádo. A možná se Země otrásá v základech a napravuje naše chyby.

Netuším.

Nejsou tu okna. Nevidím ven. Teplota mé krve se pohybuje kolem milionu stupňů pod nulou. Jsem pohřbená 15 metrů pod zemí ve školicí místnosti, která se v posledních dnech stala mým druhým domovem. Každý den zírám na tyto 4 stěny a připomínám si, že *nejsem vězeň, nejsem vězeň, nejsem vězeň*, ale někdy mě přepadne ten starý strach a horko těžko překonávám pocit klaustrofobie, který mi narůstá v nitru.

Když jsem přijela, naslibovala jsem hory doly.

Teď už si ničím nejsem jistá. Začala jsem si dělat starosti. Moje mysl mě zrazuje. Každé ráno vstávám s neklidnými očima, zpocenými dlaněmi a nervózním hihňáním. Každý den se

tlak v mém nitru zvyšuje, zvyšuje, *zvyšuje* a hrozí, že co nevidět vybuchnu.

Život na tomto místě je jiný, než jsem čekala.

Můj nový svět je vyrytý v pažbě zbraní, zalitý ve stříbře a utopený v pachu kamene a oceli. Vzduch je tu ledový, koberec oranžové; svítidla a vypínače pípají a blikají a ostře září. Je tady rušno, všude je plno lidí, v chodbách neumlká šepot ani křik, neustále je slyšet dusot i opatrné kroky. Poslouchám-li pozorně, zaslechnu i vrzání mozkových závitů, bouchání hlavami o stůl, poklepávání prsty o bradu či rty a krčení čel. Lidé tu nosí nápady po kapsách, nové myšlenky jim proudí ze špičky jazyka; mhouří oči soustředěním a pečlivým plánováním, které by mě mělo zajímat.

Mě ale nic z toho nezajímá. Připadám si jako polámaná.

Castle prohlásil, že bych se měla naučit ovládat svůj dar. Vysvětlil mi, že naše dary jsou různé formy Energie. Řekl, že hmota se nikdy netvoří ani neničí, ale s tím, jak se mění náš svět, se mění i jeho vnitřní Energie. Naše schopnosti pocházejí z vesmíru, z jiné hmoty, z jiných Energií. My nejsme anomálie. My jsme nevyhnutelný důsledek našeho zvráceného chování k Zemi. Tvrdil, že počátek naší Energie je někde. A to někde je veškerý chaos, který nás obklopuje.

Dává to smysl. Vzpomínám si, jak vypadal svět, když jsem ho opustila.

Pamatuju si na zakaboněnou oblohu, na níž nešlo poznat, zda svítí slunce či měsíc. Vzpomínám si na popraskanou zem a křoví s dlouhými a ostrými trny. Na trávníky, které se přestaly zelenat a uschly. Na vodu, která se nedala pít, na ptáky, kteří přestali létat, a na lidskou civilizaci, která se scvrkla na pár ubikací postavených na těch několika málo místech, kde zem dosud nebyla zničená.

Tato planeta je jako zlomená kost, která nesrostla rovně, jako skleněná váza roztráštěná na tisíc kousků, které někdo slepil do-

hromady. Jsme rozbití a spravení a každý den máme předstírat, že stále fungujeme tak, jak bychom měli. Ale to je lež, všechno je to lež; každý člověk, místo, věc a myšlenka je lež.

Nefunguju, jak bych měla.

Nejsem nic jiného než následek katastrofy.

Uplynuly 2 týdny. Jako by je někdo vysypal do příkopu, opustil je a zapomněl na ně. Jsem tu už 2 týdny. Ale celé 2 týdny si připadám, jako bych spala na posteli z vaječných skořápek a s napětím čekala, kdy se některá rozbije, kdy některou rozbiju, kdy se to tady všechno zhroutí. Za ty 2 týdny bych měla být šťastnější, zdravější, lépe spát a cítit se bezpečněji. Namísto toho si dělám starosti, co se stane, ~~až~~ jestliže to nezvládnou, jestliže nepochopím, jak ovládnout svou energii, jestliže někoho ~~úmyslně~~ náhodou zraním.

Připravujeme se na krvavou válku.

Proto se školím. Všichni se připravujeme, abychom dokázali porazit Warnera a jeho muže. Vyhrávat jednu bitvu po druhé. Ukázat lidem tohoto světa, že ještě máme naději – že se nemusíme podvolovat požadavkům Obnovy a stát se otroky režimu, který nás chce jen využít k ovládnutí světa. Souhlasila jsem, že budu bojovat. Že budu vojákem. Že navzdory svému přesvědčení využiju svou sílu. Ale pomyšlení na to, že bych na někoho vztáhla ruku, ve mně vyvolává vzpomínky, pocity a přívaly moci, kterou zažívám jen při kontaktu s pokožkou člověka, který není vůči mému doteku imunní. Je to pocit nepřemožitelnosti, trýznivé euforie; vlna intenzity, která zaplavuje každíčký pór mého těla. Nevím, co to se mnou udělá. Nevím, jestli si můžu důvěřovat, když pocítím potěšení z něčí bolesti.

V nitru mi dál zůstávají Warnerova poslední slova a já nedokážu jejich chlad ani pravdu vykašlat ven.

Adam nemá ponětí, že se mě Warner může dotknout.

Nikdo to neví.

Warner měl být mrtvý. Warner měl být mrtvý, protože jsem ho měla zastřelit. Ale to bych musela umět střílet. A tak si teď pro mě přišel.

Přišel bojovat.

O mě.